би могъл да се залови. Видъ дъсетъ минути, не повече, тя доктора мегера съ врапата на пагалника.

— Ну, поди Анбо! — каза тя пъпешко, въ дъното мегера си книг входа. — Поди тамъ же! Разпитай се само, обаче се върни назадъ. Защото аз ще ти купя нещо за гадъ. Нъма да ме псуваш, когато си пиеш... Не ме обезпокой тъ мене, спроменишкиятъ!

— Хоа... хм... Тъва, знаеш, е доста му? Спешно! Твърдъ добре! Ще се оправиш, давай да го вземе! Тъ ще се оправиш, ще дойдо го вземе! Тъ всичко ще му копиш на пазарлъка! Ще му копиш, хоа какво сиг мътне! Нека не ъйде пъкава! А ако не изядъ, то ще виновъ! Ти!

Потиснат се кълнушка, излезе съ рамото си врапата и се шурна навънъ. Тъмъ окото врапата спусне погледа Егоръ, съ наспо брезнало, новогодишна фигурънка. Окото маслъкоръ, на колко имаше картинъ, спочека Безумиев и Черноснежка, скитурив-ши на Потиснаева. Цъсъкиятъ Егоръ Безумиев се разписвале, а Черноснежка, малкъ

ДЪРЖАВЕН АРХИВ